Nr. 48. **1931.**

GAZETA URZĘDOWA
POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote.** — Cena pojedyńczego numeru **30 groszy.**
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619.

KATOWICE, sobota, dnia 28. listopada 1931

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenie władz.

771.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

Ustawa

z dnia 7 listopada 1931 r.

o zmianie niektórych postanowień ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Art. 1. Artykuł 18 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 58. poz. 411) otrzymuje następujące brzmienie:

„Za dochód z tantjem uważa się wszelkie wynagrodzenia, wypłacane pod jakąkolwiek nazwą osobom, należących do składu zarządu, rad, komitetów nadzorczych i komisyj rewizyjnych, z wyjątkiem stałych, perjodycznych i zgóry w sumie absolutnej cyfrowo określonych poborów, wypłacanych tym osobom z tytułu ich stałego zatrudnienia w przedsiębiorstwie; procentowe wynagrodzenia tych stale zatrudnionych osób uważa się również za tantjemy".

Art. 2. Artykuł 20 ustawy o państwowym podatku dochodowym uzupełnia się nastepującemi słowami:

„z wyjątkiem wynagrodzeń, które w myśl art. 18 uznać należy za dochód z tantjem".

Art. 3. Po art. 112 ustawy o państwowym podatku dochodowym dodaje się art. 112-a następującej treści:

„Osoby, które otrzymują wynagrodzenie od różnych służbodawców. obowiązane są po upływie danego roku uiścić tytułem podatku dochodowego według Działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym różnicę, jaka przypada do zapłaty od łącznego rocznego wynagrodzenia według skali art. 111, a łączną kwotą, potrąconą tytułem podatku przez poszczególnych służbodawców w ciągu ubiegłego roku.

Kwotę, przypadającą z powyższego tytułu do zapłaty, winny osoby, wymienione w ustępie pierwszym, obliczyć i płacić do właściwej kasy skarbowej w czterech ratach kwartalnych, a to do 5 marca, do 5 czerwca, do 5 września i do 5 grudnia każdego roku. Przy uiszczaniu pierwszej raty kwartalnej należy przedłożyć kasie skarbowej obliczenie różnicy przy dołączeniu wykazu wynagrodzeń, otrzymanych w ciągu ubiegłego roku od poszczególnych służbodawców, oraz potrąceń, dokonanych tytułem podatku.

Obliczenie to oraz wykaz, po uwidocznieniu przyjętej tytułem pierwszej raty kwartalnej sumy, tudzież daty przyjęcia, kasa skarbowa przesyła do właściwej władzy podatkowej I instancji.

Podatek należy jednak wymierzać w ten sposób, aby z dochodu wyższego stopnia po potrąceniu podatku nie pozostało nigdy mniej, niż zostaje z najwyższego dochodu bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku, na ten stopień przypadającego".

Art. 4. Artykuł 113 ustawy o państwowym podatku dochodowym otrzymuje następujące brzmienie:

„Wymiar podatku lub różnicy przez władzę podatkową z reguły nie ma miejsca. Wyjątek zachodzi wówczas, gdy służbodawca albo nie wpłacił podatku wcale, albo wpłacił za mało, lub otrzymujący wynagrodzenie od więcej służbodawców nie obliczył różnicy art. 112-a i nie wpłacił pierwszej raty wcale, albo też obliczył i wpłacił za mało. W tych wypadkach władza skarbowa I instancji uskuteczni wymiar podatku lub różnicy.

Od wymiaru służbodawca może odwołać się do izby skarbowej w ciągu 30 dni.

Takie samo prawo odwołania się przysługuje osobie, otrzymującej wynagrodzenie od więcej służbodawców w wypadkach wymiaru różnicy. Odwołanie nie wstrzymuje egzekucji".

Art. 5. Do art. 114 ustawy o państwowym podatku dochodowym dodaje się ustęp następującej treści:

„Celem zebrania danych, potrzebnych do sprawdzenia prawidłowości obliczenia różnicy (art. 112 a), władzom skarbowym przysługują uprawnienia z art. 56 i 59 niniejszej ustawy".

Art. 6. Do art. 116 ustawy o państwowym podatku dochodowym dodaje się ustępy trzeci i czwarty następującej treści:

„Kto nie spełni obowiązku obliczenia różnicy z art. 112 a, ulegnie grzywnie według przepisów art. 94 niniejszej ustawy.

W razie świadomego podania nieprawdziwych okoliczności w obliczeniu różnicy z art. 112 a lub dołączonym do obliczenia wykazie, względnie w dalszych wyjaśnieniach, stosuje się analogicznie art. 96 niniejszej ustawy".

Art. 7. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 8. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1932 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej.

(2) Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ustawy o państwowym podatku dochodowym z uwzględnieniem zmian tekstów, wprowadzonych późniejszemi ustawowemi przepisami i niniejszą ustawą.

Prezydent Rzeczypospolitej: I. Mościcki
Prezes Rady Ministrów: A. Prystor
Minister Skarbu: Jan Piłsudski

(Przedruk z Dz. Ustaw Rzpl. Polskiej z dnia 25. XI. 1931 r nr. 101).

775.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 7 listopada 1931 r.

w sprawie skracania i przedłużania czasu pracy na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego.

Art. 1. (1) W wypadkach, spowodowanych koniecznościami państwowemi lub gospodarczemi, Rada Ministrów może w drodze rozporządzeń, wydawanych na wniosek Ministra Pracy i Opieki Społecznej, złożony po zasięgnięciu opinji izb przemysłowo-handlowych i izb rzemieślniczych oraz organizacyj zawodowych pracowników i pracodawców, zezwalać na przedłużenie lub nakazać skrócenie czasu pracy w dniu lub w tygodniu w stosunku do norm, ustalonych w przepisach o czasie pracy.

(2) Rozporządzenia te będą wydawane na określony przeciąg czasu, nie dłużej jednak niż na 1 rok, i mogą dotyczyć poszczególnych gałęzi pracy lub poszczególnych kategorji zakładów pracy.

Art. 2. (1) Winni przekroczenia przepisów rozporządzeń, wydanych na podstawie art. 1 niniejszej ustawy, będą karani za pierwszym razem grzywną od 200 zł. do 1 000 zł. lub aresztem do 3 miesięcy, w razie zaś powtórzenia przekroczenia aresztem na czas od 2 tygodni do 3 miesięcy. Przepisy o łagodzeniu kar, zawarte w ustawach karnych, nie będą miały zastosowania do przestępstw, przewidzianych w niniejszym artykule, w okresie do dnia 31 grudnia 1932 r.

(2) Do orzekania o czynach, przewidzianych w ust. 1 niniejszego artykułu, powołani są obwodowi inspektorzy pracy.

Art. 3. (1) W wypadkach, gdy zakład pracy nie jest zarządzany osobiście przez właściciela, odpowiedzialnym za przestępstwa, wymienione w art. 2, jest kierownik zakładu pracy.

(2) Właściciel jest odpowiedzialnym narówni z kierownikiem, jeżeli przestępstwo było popełnione za jego wiedzą, bądź gdy właściciel nie dobrał odpowiedniego kierownika.

(3) W wypadkach, gdy właściciel zakładu pracy nie wyznaczył kierownika zakładu pracy, odpowiedzialnym jest właściciel zakładu pracy.

(4) Jeżeli właścicielem zakładu jest osoba prawna, odpowiedzialnemi są te osoby, które powołane są do zawiadywania interesami osoby prawnej.

(5) Przepisy niniejszego artykułu nie uchylają postanowień, dotyczących udziału (współwiny) w przestępstwie.

Art. 4. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 5. Ustawa niniejsza wchodzi w życie po ogłoszeniu zgody na nią Sejmu Śląskiego.

Prezydent Rzeczypospolitej: I. Mościcki
Prezes Rady Ministrów: A Prystor
Minister Pracy i Opieki Społecznej: Hubicki

(Przedruk z Dz. Ustaw Rzpl. Polskiej z dnia 25. XI. 1931 r. nr. 101).

Starostwo Katowickie
L. dz. O — 5128/1.

Obwieszczenie

Przeprowadzone fachowe badania wykazały, że aparaty telefoniczne, a w szczególności te, które są dostępne dla kilku osób a tembardziej dla ogółu publiczności, są zanieczyszczone kurzem, resztkami pożywienia, śliną i t. p., co powoduje rozmnażanie się bakterji chorobotwórczych oraz przenoszenie ich na osoby z aparatów tych korzystające.

Ogłoszenie

ostatecznego składu Powiatowego Sądu Przemysłowego i Powiatowego Sądu Kupieckiego w Katowicach.

Zgodnie z § 22 Statutu Powiatowego Sądu Przemysłowego w Katowicach podaję poniżej ostateczny skład tegoż Sądu:

	Imię i nazwisko	Zawód	Miejsce zamieszkania
Przewodniczący:	Dr. Wilhelm Seidler	Starosta	Katowice
Zastępcy przewodniczącego:	1. Dr. Zbigniew Łuniewski	refer. Starostwa	Katowice
	2. Roman Richter	zastępca Starosty	Katowice
Ławnicy ze strony pracodawców:	1. Antoni Rzepka	dyrektor hutniczy	Mała Dąbrówka
	2. Inż. Józef Lebiedzik	dyrektor kopalni	Janów
	3. Inż. Józef Jabłoński		Siemianowice
	4. Karol Prawdzik	mistrz obuwniczy	Chorzów
	5. Piotr Łyszczak	mistrz krawiecki	Róździeń-Szopienice
	6. Józef Zakrzewski	księgarz	Róździeń-Szopienice
Ławnicy ze strony pracobiorców:	1. Jan Olszówka	walcerz	Katowice
	2. Franciszek Walendowski	hutnik	Wełnowiec
	3. Melchior Bochenek	formierz	Chorzów
	4. Paweł Musialik	formierz	Róździeń Szopienice
	5. Augustyn Kadłubek	kierownik żórawia	Siemianowice
	6. Stanisław Kaczmarek	hutnik	Siemianowice

Zgodnie z § 22 Statutu Powiatowego Sądu Kupieckiego w Katowicach podaję poniżej ostateczny skład tegoż Sądu:

	Imię i nazwisko	Zawód	Miejsce zamieszkania
Przewodniczący:	Dr. Wilhelm Seidler	Starosta	Katowice
Zastępcy przewodniczącego:	1. Dr. Zbigniew Łuniewski	refer. Starostwa	Katowice
	2. Roman Richter	zastępca Starosty	Katowice
Ławnicy ze strony kupców:	1. Franciszek Szymański	drogerzysta	Wełnowiec
	2. Jan Dytko	kupiec	Siemianowice
	3. Herman Rusecki	kupiec	Wełnowiec
	4. Karol Knapik	kupiec	Siemianowice
Ławnicy ze strony pomocników handlowych:	1. Jan Hadula	pomocnik handlowy	Siemianowice
	2. Helena Brudkówna	pomocnica handlow	Siemianowice
	3. Marja Jarząbkówna	pomocnica handlow	Siemianowice
	4. Józef Stankowicz	pomocnik handlowy	Siemianowice

Katowice, dnia 26. listopada 1931 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego. (—) Dr. Seidler.

Podaję poniżej do publicznej wiadomości i przestrzegania rozporządzenie policyjne PANA WOJEWODY ŚLĄSKIEGO, w sprawie dezynfekcji aparatów telefonicznych, zaznaczając jednocześnie, że stosownie do polecenia Władz Wojewódzkich na terenie Województwa Śląskiego dezynfekcję aparatów telefonicznych przeprowadza firma

GÓRNOŚLĄSKIE PRZEDSIĘBIORSTWO PRZEMYSŁOWO HANDLOWE „D. A. Tel."

w Katowicach, ul. Sobieskiego nr. 24, tel. 31-57, dokąd należy kierować wszelkie zapytania i zamówienia.

Pracownicy powyższej firmy, wykonywujący dezynfekcję, zaopatrzeni są w legitymacje z fotografjami, które obowiązani są okazywać na żądanie abonentów telefonicznych.

Katowice, dnia 26. listopada 1931 r.

Starosta

m. p. Dr. Seidler

Komunikaty.

Z Banku Polskiego.

W ostatnich dniach zatrzymano fałszywy bilet bankowy 500-złotowy

Typ II.

Falsyfikat wykonany na papierze odmiennym co do gatunku, lecz zbliżonym do papieru biletów autentycznych.

Znak wodny w medaljonie wytłaczany mechanicznie w gotowym papierze.

Obraz przedniej strony jest o 3,5 mm, a odwrotnej o 1,5 mm krótszy od obrazu biletu autentycznego.

Kolory farb nieco brudne, zbliżone jednak do kolorów biletów autentycznych.

Portret Kościuszki mało plastyczny, cieniowany jest grubszemi linjami.

Rysunki giloszowe i ornamentacyjne wykonane linjami grubszemi, miejscami przerywanemi i zalanemi.

Żółty kolor tła tak w medaljonie, jako też na całej powierzchni obu stron biletu jest słabo widoczny.

Druk w tekście i klauzuli nierówny, rozlany, kontury liter nie są tak ostre, jak na bilecie autentycznym.

Cyfry numeru mają wykrój odmienny.

Numeracja i podpisy są koloru szaro - czarnego, podczas gdy na biletach autentycznych intensywnie czarnego.

Falsyfikat wykonany jest udatnie i — mimo błędów i usterek w druku — na pierwszy rzut oka trudny do rozpoznania.

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 18. XI. 1931 r. nr. 266).

432.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. Nr. 98, poz. 570).

r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz. 713).

319 (art. 90 i 91 p. 1). Najwyższy Trybunał Administracyjny w motywach wyroku z dnia 30 stycznia 1931 r. L. Rej. 4242/28 wypowiedział tezę następującą:

„Stosunek między adwokatem a klientem umawiającym się z nim o świadczenie usług, z istoty swej nie przedstawia umowy między służbodawcą a pracownikiem, stwarzającej między kontrahentami stosunek służbowy, a to już choćby z tej przyczyny, iż brak mu swoistej zależności osobistej, jaka jest jedną z charakterystycznych cech takiego stosunku służbowego“.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia o powyższem związku z wykładnią Nr. 302, ogłoszoną w N-rze 35 Dziennika Urzędowego z r. 1930 (L. D. V. 5945/631).

320 (art. 10 i 88). W dniu 9 stycznia 1929 r. została sporządzona umowa, na mocy której osoba A oddała osobie B w najem mieszkanie, a które zawiera postanowienia następujące: „Czasokres najmu ustala się na czas od 1-go grudnia 1928 r. do 31-go grudnia 1930 r. — z tem, że jeżeli z jednej lub drugiej strony nie nastąpi piśmienne wypowiedzenie stosunku najmu najpóźniej na trzy miesiące przed upływem terminu najmu, to kontrakt niniejszy przedłużać się będzie automatycznie każdorazowo o jeden dalszy rok i to tak długo, aż nastąpi wypowiedzenie z jednej lub z drugiej strony“.

Najwyższy Trybunał Administracyjny wyrokiem z dnia 19 czerwca 1931 r. L. Rej. 4367/29 ustalił, że do powyższego kontraktu ma zastosowanie ustęp drugi art. 10 u. o. s. (zaczynający sią od wyrazów: „W razie ustanowienia świadczeń na czas nieokreślony“, a kończący się wyrazami „w sposób, przewidziany w punkciee)“ oraz że „postanowienie umowne co do możności wypowiedzenia kontraktu ze skutkiem zapobiegającym automatycznemu jego przedłużeniu, ma jedynie znaczenie warunku rozwiązującego, będącego bez istotnego znaczenia przy wymiarze opłaty stemplowej (art. 49, ustęp drugi ustawy o opłatach stemplowych)“. L. D. V. 7911/6/31).

321 (art. 54). Najwyższy Trybunał Administracyjny wyrokiem z dnia 2 marca 1931 r. L. Rej. 1271/29 ustalił tezę zgodną z tą, która została wypowiedziana w wykładni Nr. 119, ogłoszonej w N-rze 2 Dziennika Urzędowego z 1928 r. (L. D. V. 7909/6/31).

322 (art. 1 i 52). Jeżeli istnieje stan faktyczny, podany w dziale I wykładni Nr. 290, ogłoszonej w Nr. 29 Dziennika Urzędowego z r. 1930 — **z tą zmianą,** że akt notarjalny jest podpisany tylko przez osobę A (oświadczającą, że osobie B czyni ofertę sprzedaży nieruchomości), to i w tym wypadku akt notarjalny jest pismem, stwierdzającem umowę o nabycie nieruchomości, przewidzianą w punkcie 1 art. 52 u. o. s. i podlega opłacie stemplowej w wysokości 4 proc., przewidzianej w ustępie pierwszym art. 58 u. o. s. — Okoliczność, że pismo podpisała tylko jedna ze stron, umawiających się, jest bez znaczenia, gdyż w myśl art. 1 (ustępu drugiego) u. o. s. „przez pismo, stwierdzające umowę należy rozumieć także pismo podpisane przez jedną stronę, jeżeli zostało sporządzone notarjalnie“ (L. D. V. 8110/6/31).

(Przedruk z Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z dnia 10. XI. 1931 r. nr. 31).

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 8.